

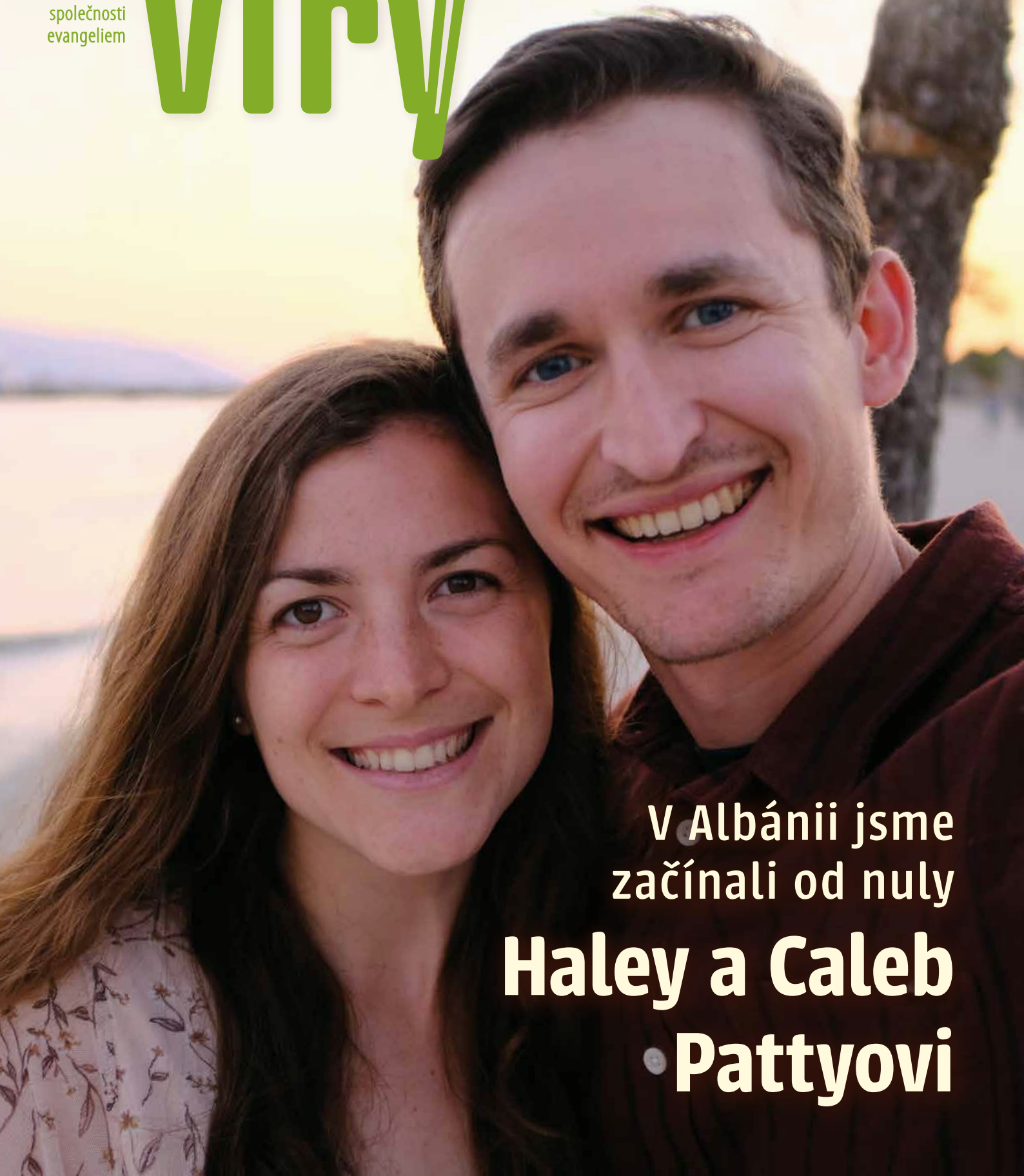
ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

J. Unger:
Ruský
bod zlomu
/ 6

Postit se?
Proč a jak
na to?
/ 7

Téma:
Víme, čemu
věříme?
/ 12



V Albánii jsme
začínali od nuly

**Haley a Caleb
• Pattyovi**

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Nejsme „neznámí vojini“
Kateřina Lachmanová

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

- 6** Ruský bod zlomu
Jiří Unger

PTÁME SE LÉKAŘE

- 7** Půst jako nástroj
Vít Šmajstrla

ROZHOVOR

- 8** Učíme se nemít věci
pod kontrolou
Caleb a Haley Pattyovi

TÉMA: VÍME, ČEMU VĚŘÍME?

- 12** Vzkříšení jako jízda
nad propastí
David Novák
- 14** Ježíš je otázka
Jiří Unger
- 15** Jde o život:
Je Ježíš jediná cesta?
Mark Pickering,
Peter Saunders

NAD BIBLÍ

- 18** Josef z Arimatie
a vznik evangelíí
Tomáš Dittrich

MŮJ PŘÍBĚH

- 20** Nemusím znát důvody
Aneta Vondřejcová

BÝT MLADÝ

- 21** Musím to zvládnout!
Štěpánka Křišicová

Z HISTORIE

- 22** Nejlepší misionář
je Bible v rodném jazyce
William C. Townsend,
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **Komunikace mezi teenagery a rodiči**
 - Co se to s naším dítětem děje?
 - Lze najít společnou řeč?
 - Z druhé strany: Proč se rodičům (ne)svěřuji
- **Jak se modlit za uzdravení?**
 - zkušenosti z ČR i ze zahraničí (M. Prosner, D. Drápal a další)



6

Církev a vábení moci

Jiří Unger o situaci v Rusku



8

„Všechno tu závisí na vztazích“

Caleb a Haley Pattyovi o životě v Albánii



15

Nevedou všechna náboženství k Bohu?

téma: Víme, čemu věříme?



20

Nevím, proč se to stalo

příběh o smrti manžela



21

Měla jsem pocit, že bych měla trochu nestíhat

Co je v Božím dílaři?



22

Přítel indiánů i prezidentů

lingvista William C. Townsend

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Mgr. Jitka Evanová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM | RENOMIA NETWORK

Milý čtenáři,

když jsme připravovali minulé číslo, nepočítal jsem s tím, že Rusko válku vyvolá. A přitom to bylo ložené: Chrástit zbraněmi se dá různě, ale shromáždit na 200 000 vojáků (o technice nemluvě) na vojenském cvičení v pohraničí, to je hodně vyšší rovina. A načasování žádosti dvou samozvaných „republik“ ruskému parlamentu o přijetí pod „ochranu“, to už nemohlo nechat na pochybách nikoho, kdo myslí strážlivě. Jak jsem byl naivní...

To, že Rusko sáhne po celé Ukrajině, ale bylo jasné minimálně od obsazení Krymu. Proč by jinak Moskva udržovala a vytrvale podněcovala pohraniční konflikt na ukrajinském východě? Neexistuje jiné logické vysvětlení než příprava půdy pro válku. Jak jsem byl naivní...

Zdá se ale, že naivní byl celý demokratický svět. Kdyby reakce Západu na zabrání Krymu Ruskem byla tvrdší, možná nemuselo dojít k dnešní válce. Kdyby...

Politologové čeští i zahraniční dokážou uklidňovat a vysvětlit, že prezident Putin jaderné zbraně nepoužije. Ale kdo se vyzná v jeho myšlení? Můžeme uvažovat za něj, když nás znovu a znovu překvapuje? Člověk, který se nerozpakuje dát zlikvidovat byť i jediného nepohodlného novináře, je podle mě schopen nechat zabít kohokoli a v jakémkoli množství.

Na válce je strašné to, že i kdyby ustala okamžitě, máme už tisíce mrtvých. Každý den přibývají další a další oběti. Modlím se za zázrak, aby válka skončila zítřka. Nedovedu si představit, jak by se to mohlo stát, prostě se modlím za nemožné (na svržení Putina jeho vlastními lidmi to zatím nevypadá).

Prosím za ochranu všech lidí na obou stranách konfliktu, ale zvlášť za své bratry a sestry na Ukrajině a za své bratry v ruské armádě. Modlím se za své sourozence, a ti to přitom potřebují nejmíň. Zabije-li je kulka, bomba či padající trosky, vstupují do Slávy. Ti ostatní jsou na tom ve smrti mnohem hůř.

Při egyptských ranách učinil Bůh veliký rozdíl mezi Izraelci a Egypťany a podobně mezi věřícími a nevěřícími „nespravedlivě“ rozlišuje i dnes (1Tm 4,10). Na jedné straně Ježíš řekl, že jako jeho následovníci budeme na zemi mít trápení, na druhé straně ale budeme mít už tady, v dnešní době, stokrát víc, než bychom měli, kdybychom ho nezačali následovat. Tím „stokrát víc“ Ježíš nemyslel jenom lásku a pokoj, ale i skutečný sdílený majetek včetně nemovitosti i další bohatství církve. Být křesťanem je prostě výhoda.

Být křesťanem dokonce musí být výhoda – v opačném případě by se totiž nikdo křesťanem stát nechtěl. Představ si evangelizaci, kde by se říkalo: Od chvíle, kdy uvěříš, budeš mít spoustu věcí zakázáno, budeš chudý a budeš zavalen spoustou neřešitelných problémů. Teprve když to vydržíš až do smrti, budeš se mít v nebi skvěle.

To je něco úplně jiného, než co učil Mojžíš, proroci, Ježíš nebo Pavel. Náš Bůh je Bůh žehnajících. I na pomíjivé zeměkouli nám má být dobře (a když přijdou souzení, Bůh slíbujeme, že nám z nich pomůže).

Je správné se modlit za to, aby na nás Putin neposlal atomovou bombu, protože náš život má velkou cenu. Také stvoření (zvířata, rostliny

i krajina) je vzácné a jako svědectví Boží moudrosti a moci má nárok na náš obdiv, péči i ochranu. Na tom, co se děje tady na zemi před příchodem Krista, prostě záleží. I proto, že je to období, kdy mohou být zachráněny miliony duší.

Mám radost ze soucitu a podpory pro Ukrajinu, její vojáky i uprchlíky. Hřeje mě u srdce to, co Češi a lidé z dalších sousedních zemí pro Ukrajince dělají. Zatímco v době protiepidemických opatření

Bezmoc modlitby

byla česká společnost rozdělená, co se týče bojů na Ukrajině, vidím naopak širokou jednotu. Nicméně vzrušené sympatie, finanční, morální i praktická podpora, ke kterým se ze srdce přidávám, mohou v Čechách (a zvláště v nich) budit hrdost na vlastní sílu a podporovat jejich (naši) samospravedlnost.

Soucit i ochotu pomáhat v nás budí Bůh, jenže nekřesťané to většinou nevědí. To, že jsme tolik nasazení a obětaví, tolik dobří, nás povzbuzuje zvládat vše bez Boha i nadále. Může to být až tak vážné, že máme pocit, že Boha nepotřebujeme tím spíš. Jako bychom spolu s dalšími zeměmi Západu mohli Ukrajince spasit. Ale zachránit je nemůžeme, dokonce ani před Putinem ne. Místo abychom jako národ konečně v dějinné situaci uviděli to, co je mimo jakoukoli pochybnost, a sice že bez Boha jsme ztraceni, zraje v nás pocit uspokojení.

Jak budeš tohle zvěstovat, česká církví, když podáváš pomocnou ruku společně s těmi, kteří Krista neznají? Podáváš ji ráda, a je správné, že ji podáváš. I toto společenství, tato pracovní jednota, je Božím darem. Nicméně: V životě jde o důležitější věci, než jsou strašné důsledky pomíjivých přemetů historie. A právě za války se stávají aktuálnějšími tím víc, čím více lidí odchází na věčný soud.

A ještě bolavější pohled: Evropa v důsledku války dlouhodobě zchudne a pozná to každý z nás. Není to jen kousek spravedlivého soudu nad zazobaným západním světem, který žije marnotratně a sobecky, topí se v nečistotě a opomíjí Boží spravedlnost? (Pozor, tím neříkám, že válku poslal Bůh.) Neměli bychom spolu s prosbou o smilování přiznat, že si Západ svůj propad zasloužil?

Ukrajina sice ještě nějakou dobu vydrží, ale možná toto číslo časopisu vyjde v době, kdy budou v ulicích Kyjeva probíhat tvrdé boje a kdy ruské vítězství nebude daleko. Rychlé ukončení válečných operací a zastavení nesmyslného umírání tisíců je z lidského hlediska nepravděpodobné. Proto nezapomínám, že se modlím za zázrak. Nepřestanu se za něj modlit, dokud se nestane – nebo dokud mě nezabije Putinova bomba.

Tomáš Dittrich



Nejsme „neznámí vojíni“

KATEŘINA LACHMANOVÁ

Nedávno jsem na jedné výstavě uviděla zajímavý artefakt, který mi v hlavě rozjel celý řetěz asociací na téma pomíjivosti lidského pachtění a slávy. Byl to jakýsi svítící rámeček na výšku – téměř kříž, orámovaný neonovou trubicí –, v němž svítil výrazný nápis: „Budeš zapomenut“.

Docela drsné memento, ale co naplat – přinejmenším z lidského hlediska je to neúprosná pravda. Ještě nemám ani nárok na seniorské slevy, a už nacházím své knihy v antikvariátu. Někdo jiný prodává dům, který postavil svým dětem, protože se mu rodina mezitím rozpadla. Klášter nebo kostel, který před sto lety praskal ve švech, v lepším případě mění účel využití, popř. beznadějně chátrá.

Marnost lidské slávy a „díla lidských rukou“ se mi připomíná, kdykoli v televizi probleskne zpráva o úmrtí nějakého slavného umělce, sportovce či režiséra: Pokud se dožil vysokého věku, větší část populace už ani netuší, kdo to byl a co významného dokázal či vytvořil. Následuje pár dnů slávy „in memoriam“, kdy se promítnou dva tři jeho filmy, koncerty či rozhovory s ním, a šlus. Samozřejmě běžný člověk nemůže počítat ani s připomínkou v médiích; bude rád, když mu aspoň jedna generace bude nosit kytky na hrob, pokud jeho popel nerozpraší někde pod bukem...

Ano, „lidská sláva, polní tráva“ – k tomu kolem sebe nacházíme spoustu důkazů. Avšak pohledem víry nemusí být naše lidské pachtění až tak beznadějně.

Na Nový rok jsem se procházela Šárkou a zaujal mě krásný pohled na kostelík svatého Matěje, který je dominantou Šáreckého údolí. V zapadajícím slunci svítila věž kostela do dálky jako maják.

Až letos mě napadlo, jak je vlastně podivuhodné, že se Matěj, ten „náhradník“ ve sboru apoštolů, dostal tak daleko do světa, notabene až do šáreckého kostelíku. V Písmu je o něm jen jediná zmínka, když apoštolové hledali, kdo by měl nastoupit na místo Jidáše (viz Sk 1,2–25). Řekli bychom – jaká čest pro Matěje, že káplí zrovna na něj! Skoro to ale vypadá, že on byl v tom konkurzu spíš „do počtu“ – a to i když vezmeme v úvahu, že se výběr týkal pouze těch, kteří chodili po celé tři roky s Ježíšem a Dvanácti, takže Matěj patřil aspoň k širšímu okruhu učedníků.

No ale právě, jen si to představte: Necháte všeho pro Ježíše, vláčíte se s ním tři roky všu-

de možně, jste očitými svědky spousty znamení a zázraků, naposlouchali jste si jeho učení a podnikli i pár relativně úspěšných misijních výprav – a přece jste pro ostatní „jen Matěj“; ve skutečnosti se s vámi ani moc nepočítá... Možná si v tom velkém Ježíšově příběhu připadáte jako bezejmenný komparzista. Vždyť přece nepatříte k těm Dvanácti, které si Pán povolal jménem.

A průběh vlastního losování? Bůh, který vidí do lidských srdcí, opět překvapil, tak jako kdysi u Jišajových synů, když prorok nevybral nikoho ze statných bratrů, ale pomazal za krále zrzavého mládence Davida. Z krátkého popisu ve Skutcích se mi zdá být nabíledni, kdo byl favoritem výběrového řízení. „Vybrali tedy dva, Josefa jménem Barsabas, zvaného Justus, a Matěje; pak se modlili: ‚Ty, Pane, znáš srdce všech lidí; ukáž, koho z těch dvou sis vyvolil...“

A dozvídáme se: „Los padl na Matěje...“ Dál už se o něm v Bibli opět nemluví, ačkoli i díky němu se evangelium rozšířilo po celém světě.

A ejhle, po staletích mu někdo zasvětil kostelík kdesi daleko v Čechách, které v době, kdy Matěj působil, ještě ani nefigurovaly na mapě!

Nikoli nebeská kamera, ale oko Otce

Před pár lety jsme se s přáteli vraceli z Itálie a přenocovali jsme u jedné pohostinné rodiny v Ravenně. Ráno nás upozornili, že jen pár kroků přes ulici se nachází vojenský hřbitov z druhé světové války, který stojí za návštěvu. Hodinku jsme se zdržet mohli, a tak jsme se tam šli podívat.

Vskutku „pěkný hřbitov“, dá-li se to tak říct. Je slunný poklidný den a ve větvích stromů veselé švitoří ptáci. Všude svěží udržovaný trávník a úhledné řady bílých křížů. Na každém z nich jméno a hodnost, datum narození a úmrtí, někdy i krátký pozdrav blízkých odkud z USA. Procházím se po zeleném koberci a přemítám o tolika zmařených životech i o tom, jako na každém hřbitově, pro co vlastně žiju já a kolik mi asi ještě zbývá času...

Najednou mě upoutá nezvyklá cedulka. Chybí na ní jakékoli osobní údaje, jen strohý nápis hlásá: „Known to God“ (volně přeloženo „Znal ho Bůh“, resp. „Bůh ho znal“).

Už je to pár let, ale ten zvláštní výrok se mi od té doby vybavuje docela často a s ním spousta dalších asociací. U nás bychom spíš napsali „Hrob neznámého vojína“, ale to není totéž. Je to vždycky moc smutná záležitost, muset v tak mladém věku přetrpět hrůzy války, položit život za vlast – nebo za co vlastně? – a skončit tak dorasovaný, že ho ani nedokázali identifikovat.

**Představte si to:
Necháte všeho
pro Ježíše, vláčíte se
s ním tři roky – a pro
všechny jste „jen Matěj“.**

Jeho rodina dodnes neví, kde a jak padl, nezbyla po něm ani ta jmenovka. Jako by vůbec neexistoval. Našinci se bezděky vynoří slova hořké písně Karla Kryla na toto téma: „Pomníky stavíte, nevíte komu... Co mi to říkáte, že šel bych zas, rád?“ (Pregnantní odpověď neznámého vojína v té písni tu raději vynechávám.)

A přece – pohledem víry se všechno jeví ještě trochu jinak. „Known to God“ – Bůh byl důvěrným svědkem celého jeho života, od jeho početí a narození až po smrt v daleké Itálii. Bůh svého syna miloval a byl při něm v jeho životě i umírání. „Tvě oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se utvářely, dřív než jediný z nich nastal.“ (Ž 139,16) Bůh má spočteny nejen vlasy na jeho hlavě, nejen jeho hříchy, ale i každý projev dobré vůle, každý projev lásky i všechny jeho slzy. A protože „láska zůstává“, cokoli vykonal z lásky – ba dokonce i to, co jen dobře myslel – odešlo s ním na věčnost.

Bůh i mě důvěrně zná, sleduje každý můj krok. Nehledí na mě studené oko nebeské kamery, ale pohled milujícího Otce, kterému na mně záleží, jak říká Petr (srov. 1Pt 5,7). Můj Bůh a Pán nezná jen moje pády a hříchy, ale také všechny dobré skutky a touhy, každý můj zápas o dobro a o lásku, každé semínko dobra v mém srdci, ačkoli mnohdy ani nestačí „vykvést“, nepřinese viditelné plody.

Jen díky tomu může být i skrytý život velice plodný, díky tomu má svůj význam i každá moje skrytá snaha o dobro, o odpuštění, o trpělivost, o poctivou práci, o uskutečnění Božího díla atp.

V Božích očích naštěstí neexistují žádní neznámí vojíni. Ale neexistují u něj ani „vipky“. O každém člověku platí: „Known to God“.

Boží pohled dává všemu našemu pachtění úplně jiný smysl. Ano, každý z nás bude zapomenut před lidmi, on i jeho jméno, on i veškeré jeho dílo. Ale před Bohem nikoli.

A o to tu jde. Vlastně jenom o to. ■



PhLic. Kateřina Lachmanová, ThD., je psycholožka a teoložka, pracuje pro dvě křesťanská vydavatelství a v dramaturgii dvou pořadů TV Noe. Je členkou ŘKC.